

(partinagy)

MAGYAR MESÉK

PÁRATLAN OLDAL - LVI. évfolyam, 50. szám, 2012. december 14.

Egyszer volt, hol nem volt, avvót, hogy úgy a tények, mint a komonikációjó terepin I. Fülkefor egyyik sikert szenvette a másik után. A kétharmadjar nép epp a kerál ajéndokát, a választási regisztrációjót ünnepőte vóna, ha elejbe nem tolakodnak eggyesek avval, hogy elébb a konkrét zsidókot kéne fölregisztrálni, melly csak kultúráltabb módszer, mint ha a népakarat kamerázza bé a piszoárokat, s a fővételekbű Novák Előd képviselő testvér öszveséti a kurucinfón, hogy mi az Ábrahám. Ekkó mán Ádvent célegyenesibe fordút Mária Országának páncélvonattya, de hejába, ha a mondott idegenszívűek olyika az ecetes szivacs furorgyával esett néki Semjén Zsolt keresztény hitinek, ki mán egyetemista korába es a mártéríjomig menően hitte, hogy az idézőjel az ördögtű való, s hogy szakdógozatot abbú írunk, amit tanálunk, mer a tudás mindenkié. I. Fülkefor csóválta a fejét, nízett maga elé a jövőbe szavatartóoszlop gyanánt, ki nyílt kártyákval jáccik. Szeme tisztótt bogarán hun Selmeczi Gabriella, hun Giró-Szász képibe lobogtak a szeretet gyertyácskái. De még e kirívó keresztényüldözésnél es jobban fájt néki, hogy a ménkü drága és pazarló magyar fősoóktatásba mán a józan belátásnak es, a szövegértésnek es leáldozott. Mer mit lehet várni a deáktú, ha mán a rektor se érti a magyar szót! Mán bocsássanak meg a kedves fiatal barátai, de magyar nyelven a tandíj az definitíve az, ami. A nemtandíj penig az, ami lessz. És ez faktum, néki es tartani köll magát a reguláhó: amit a kerál kimond, attú I. Fülkefort a pokol keretszámai se tántorítsák el, issza, nem issza, ez a premissza. Ha ű eccer azt izeni a Rózsika igazgatónénivel, hogy esztán, világelsőként!, a fősoóktatás önfenntartó lesz, abba hun a tandíj? Továbbá abba es hun a tandíj, hogy az eddigiekhő képest több, mint 30 százalék ingyér tanulhat, hezzá öccő ennyi részösztöndíjba részesül, s az mán nettó 15o százalék. Abba meg pláne hun van tandíj, hogy a többi, de bárki fija-borja, vígan tanúhat diákhitelbű szakadásig. Hun az a szótár, ki aszongya, a diákhitel tandíj? S millen torz logika azon pöndörködni, hogy vissza kő fizetni? Vissza hát! Azér hitel, s nem tandíj, quod erat demonstrandum. Evvel együtt nem köll félni, türelem rózsát terem. Próbálgassa csak a küs erejit a nagy pulyája, ha mán a munkaerőpiac helett a fűtött melegbe harabdálja a csecset, ki főtáplálta! A kormány, ha meg es dobják kővel, bundáskenyérvel dob vissza. Megérte, ha a dejákság tart a változástúl, ami érte van, nem ellene, de ne tartson, ha jót akar. Vagy bánja kánya, tartson! Hejszen még benne, a kerálba es vót türelmetlenség süvölvén korába, mielőtt üvé lett az igazság és az élet, hisztizzenek a türelem keretei között, úgyes abbahagyák, amíg meg nem hálnak.